



จิราวีร์เอนหลังลงกับพนักนุ่ม
เข็มขัดนิรภัยรัดกระชับอยู่รอบเอว คนที่นั่งประชิดอยู่
ด้านขวามือของเธอคือแม่ ผู้ซึ่งยังคงสวยและสดใสแบบ
ที่จะทำให้ใครก็ได้ต้องหันกลับมาองซ้ำทั้งๆ ที่มีวัยสูง...
สูงกว่าแม่ของเพื่อนๆ ทุกคนที่โรงเรียนทีเดียว

พ่อของเธอนั่งคู่กับนักบินผู้ช่วย และรอบๆ ตัวของคน
ทั้งหมดก็คือท้องฟ้ากว้างสีจืดจาง ทว่าดูเหมือนยิ่งเร่งเครื่องให้
พุ่งทะยานไปข้างหน้าเร็วเท่าใด แผ่นแปรต่วนสีฟ้าเข้มก็ยิ่ง
เลื่อนลอยถอยห่างออกไปเร็วเท่านั้น

...เราไม่เคยจับท้องฟ้าได้ทันสักที และไม่ว่าบินสักกี่ครั้ง
พ่อก็ไม่เคยไปไกลถึงเส้นขอบโลก...เด็กหญิงรำพึงอยู่คนเดียว
ปกติเธอเป็นเด็กช่างพูด ทว่าวันนี้ทำไม่ไม่อยากจะปาก

เอื้อนเอ่ยเอาเสียเลย...เป็นเพราะเสียงหึ่งๆ ของเครื่องยนต์ เสียง
พ่นอากาศออกจากท่อแอร์นั้นละกระมังที่ดังราวกับสะกดจิต จารวีร์
จึงรู้สึกเหมือนเคลิบเคลิ้มมีนงงและล่องลอยอย่างประหลาด

เหมือนทุกครั้งที่ยื่นบิน เด็กหญิงไม่เคยรู้สึกกลัว ก็เครื่องบิน
คือยานพาหนะที่เธอแสนคุ้น คั่นพ่อยกับรถยนต์คันยาวยี่ห้อดีของ
เยอรมนีที่ไปส่งและรอรับเธอกลับจากโรงเรียนทุกวันนั้นเชียว

จากคำบอกเล่า เธอว่าเธอขึ้นเครื่องบินมาตั้งแต่อายุได้
สามเดือน และจากความทรงจำที่พอจำความได้ เส้นทางบินแค่
จากบ้านไปถึงกรุงเทพนั้นถือว่าเป็นกิจวัตรในแต่ละสัปดาห์...
เส้นทางไปลอนดอน ปารีส โรม หรือนิววยอร์ก ก็นับได้ว่า
แสนบ่อยจนน่าเบื่อในบางครั้ง หากไม่มีพ่อซึ่งทั้งรักและตามใจ
จนเธอติดใจ ไม่มีแม่ผู้นำที่นั่งนำพา จนเธอทั้งรักทั้งเกรงร่วมทาง
ด้วย จารวีร์เห็นจะขอเลือกการอยู่กับบ้าน อยู่ช่วยคุณครูมาศ
รับแขกที่ 'เรือนศิรา' เสียยังจะดีกว่า

มีอนุ่มๆ ของแม่กุมกระชับมือเล็กของเธอ ริมฝีปากหยักงาม
ขยับพูดถามไถ่อะไรบางอย่างซึ่งเด็กหญิงจับความได้ไม่ถนัด
จารวีร์ยิ้มรับ ใบหน้าของแม่ดูพริ้วๆ เลื่อนๆ คงจะเป็นเพราะแสง
สดจ๋าที่ภายนอกหน้าต่างนั้นละมัง เด็กหญิงเบือนหน้ากลับไป
มองออกไปภายนอกอีกครั้ง

เธอเพลิดเพลิดเสมอกับสีฟ้าสดแจ่มใส มีฟ้าจาง ฟ้าจัดจ๋า
สลับเป็นบางตอน และปุยมะฆสีขาวกระจายเกลื่อนบนความ
เว้งว้างไร้ขอบเขต...เคลิบเคลิ้มจนเกือบผล็อยหลับ...จู่ๆ เสียง
ระเบิดเบาๆ ตามด้วยเสียงฟู่ราวกับใครสักคนปล่อยลมออกจาก
ยางรถยนต์ก็ดังขึ้น ถัดจากนั้นก็เสียงกรีดแหลมของสัญญาณ

เตือนภัยอิเล็กทรอนิกส์

เครื่องบินปักหัวทิ้งระดับต่ำวูบ โคลงหมุน แล้วกลับเซิดหัวขึ้นได้อีกครั้ง จารวีร์เบิกตาตะลึงมอง ภาพแผ่นแพรต่วนสีฟ้าสดไสหายไป กลายเป็นผืนแผ่นสีเขียวเข้มเกือบน้ำเงินของหมู่ไม้ใหญ่ที่บครึ้มในดงลึก แล้วกลับกลายเป็นสีขาวจำปาตาของความว่างเปล่าอีกครั้ง

หีบใส่ของสีดำใบใหญ่ของแม่เลื่อนกระแทกพนักเก้าอี้ของเธอ เด็กหญิงผวาเอื้อมมือไขว่คว้าหามารดา หากก็ดูเหมือนจะสุดเอื้อม แล้วจู่ๆ แผ่นผาสีเทาที่ปรากฏขึ้นตรงหน้า

หูของจารวีร์ดับอื้อ แผ่นนอกบอบบางตีบตัน ดับใต้ไส้ฟุงราวกับจะยับเปลี่ยนที่ขึ้นมาเบียดออยอยู่ตรงต้นคอ...เหมือนมีเสียงกึกก้องกัมปนาท เหมือนมีการพลิกกระแทกอย่างรุนแรง เหมือนมีการดึงวูบราวกับกำลังร่วงหล่นลงสู่หุบเหวที่ไม่มีก้น

เด็กหญิงหวีดร้องทुरนทुरาย หากก็ราวกับถูกกดทับด้วยน้ำหนักหลายตัน จึงไม่มีสัมผัสใดๆ หลุดลอดออกมาจากปากเธอไขว่คว้าหาบิดาและมารดา ทว่าภาพของท่านทั้งสองก็ถูกปิดกั้นด้วยฉากอันดำสนิท มืดทึบยิ่งกว่าความมืดของกลางรัตติกาล

ลมหายใจสุดท้ายกำลังจะขาดห้วงเมื่อจารวีร์ตื่นตระลุม่านอันหนาที่บและหนักอึ้ง...หลุดพ้นจากกลืนอับของดินชั้น กลืนควันไฟ และ...กลืนแห่งมรณะ!

เด็กหญิงทะเล็งพันขึ้นมาด้วยเสียงร้องหวีดแหลมยาวดังก้องไปทั่ว และเสียงกู่ตะโกนเพรียกหา

“...พ่อ...พ่อ แม่...แม่จ๋า”

เหวี่ยงเย็นๆ ชีมเปียกออกมาจากทุกซอกซอก เมื่อปะทะเข้ากับ

ลมอันเย็นนำจากเครื่องปรับอากาศ มันก็ยิ่งให้ความยะเยือก...
ชุดนอนของเธอเปียกโชกไปเกือบทั้งตัว และเด็กหญิงก็ได้แต่นั่ง
ปิดตาแน่นตัวสั่นทึมอยู่บนเตียง

ไม่ถึงครึ่งอึดใจประตูห้องก็เปิดออก ปุ่มบังคับไฟคอมที่
หัวเตียงถูกมือเรียวยาวของใครคนหนึ่งหมุนปรับให้ส่องแสงจ้าสว่างขึ้น
กว่าเดิม เสียงแพรส่ายและกลิ่นหอมสดชื่นกำจายมาก่อนตัว

เจนจาร์ทั้งตัวลงบนเตียงซึ่งยุบยวบลงไปตามน้ำหนัก กอด
กระชับร่างบางของเด็กหญิงซึ่งนั่งปิดหน้าตัวสั่นเทาไว้แนบอก

“จู้! จ้าจา...ลูก...เป็นอะไรไปหือ แม่อยู่นี่แล้ว”

อย่างนุ่มนวล เธอค่อยๆ แกะฝ่ามือเล็กๆ นั้นออกจากกัน
เผยให้เห็นดวงหน้ากลมของเด็กหญิงซึ่งขณะนี้เปียกชื้นด้วย
หยาดน้ำ ปะปนกันไปทั้งเหงื่อและน้ำตา

“ฝันร้ายใช่ไหม แค่ความฝันเท่านั้นแหละลูก”

เจนจาร์ค่อยวางร่างของเด็กหญิงลงบนเตียง และชุดนอน
ที่เปียกชุ่มแล้วนิ้วหน้า บ่นกึ่งสั่งอย่างคนเข้มแข็งยึดมั่นความ
ต้องการของตนเองเสมอ

“เปลี่ยนชุดนอนเถอะนะ เตี๋ยเป็นหวัด มา...แม่จะเช็ดตัว
เช็ดหน้าให้เอง”

...เบากริบ...รวดเร็วและนุ่มนวล ร่างโปร่งระหงคงทรวดทรง
งดงามเกินวัยนั้นลูกผละจากเตียง หยิบผ้าขนหนูผืนเล็กจาก
ลิ้นชักตู้ รินน้ำร้อนผสมกับน้ำเย็นจนได้อุณหภูมิพอเหมาะ แล้ว
แช่ผ้าบิดหมาดก่อนเช็ดหน้าและเนื้อตัวให้เด็กหญิงผู้เป็นเลือดเนื้อ-
เชื้อไขอย่างเบามือ

อีกไม่กี่นาทีถัดมาจาร์วีร์ก็ได้ล้มตัวกลับลงนอนดังเดิม

สะอาดสดใสและอบอุ่นสบายอยู่ในชุดนอนชุดใหม่กับผ้าฉวมนุ่ม
ที่ถูกคลี่คลุมจนถึงคาง

“จาฝันร้าย” เด็กหญิงพื้มพำเผ่วเบา อย่างวงงุ่น มือเล็กๆ
ก็ยังไม่ยอมคลายจากอุ้งมือของมารดา และดวงตาก็หรีจ่นเกือบปิด

“ฝันว่าเงจะ...จะเล่าไหม” เจนจารีช่อนยืม ถามด้วยน้ำเสียง
นุ่มนวล รู้ดีว่าเด็กหญิงพร้อมจะหลับลงในวินาทีข้างหน้านี้แล้ว

“หนูจำไม่ได้” เป็นคำตอบเบาๆ

“มีท้องฟ้า มีต้นไม้ แต่มั่นนากลัว” เธอระบายลมหายใจยาว

“แล้วพอกับแม่ก็หายไป”

“พอกับแม่จะไม่หายไปไหน” เจนจารีปลอบ

“วันนี้แม่ก็อยู่ที่นี่ ส่วนพอก็ก๊ไปงานเลี้ยงเงจะ”

ร่างบางตรงหน้าเริ่มผ่อนลมหายใจเป็นจิ้งหะสม่าเสมอ เธอ
ค่อยหรีแสงไฟโคมที่หัวเตียงลงให้สลัวเลือนนุ่มนวลเช่นเดิม เฟ่ง
พินิจดวงหน้านวลแอร้มที่อิงซบกับหมอนด้วยความรักจนลั่นใจ

เด็กหญิงจารีวีร์จะมีอายุครบแปดขวบในปีนี้ ช่วงแขนขา
และลำตัวจึงยังไม่ยืดยาวแก้งก้าง และดวงหน้าก็ยังคงกลมอิมแบบ
เด็กๆ แนวคิ้วคมเรียวเรียบสวยทอดตัวโค้งอยู่เหนือแพขนตายาว
งอนอ่อนหยับ ปลายจุมกแหลมและริมฝีปากพริ้มแดงกำบอกว่า
โตขึ้นแกจะกลายเป็นหญิงสาวที่สะสวยเจิดจโถมย้งนั้ก

โชคดีที่แกมิได้มีความกร้าวกระด้างทะนงตน ทั้เงที่อยู่
วิสัยที่จะทำเช่นนั้นได้ กลับถ่อมตัว สุขุมและอ่อนโยน ถอดแบบ
ออกมาจากพ่อของแกไม่มีผิด

เจนจารีได้มีอลงบนเส้นผมหยักอ่อนนุ่มที่คลี่กระจายคลุม
หมอน...เธอแทบกลั่นใจตายเสียด้วยความท้อถอยหลายต่อหลาย

ครั้ง กว่าจะได้เด็กหญิงคนนี้เป็นขวัญชีวิต...ได้มาเมื่อเกือบ
สิ้นหวัง ได้มาเมื่ออายุของเธอขึ้นต้นด้วยเลขสี่!

...หากไม่มีจารวีร์ เธอก็คงจะยังมีชีวิตอยู่อย่างคลุ้มคลั่ง
และกลางแคลง...

จะไม่ให้มีแต่ความคลุ้มคลั่งและกลางแคลงได้อย่างไรเล่า
ก็การเริ่มต้นชีวิตคู่ระหว่างเธอและศิขรินมิได้หมดจดงดงาม
อะไรเลย มันเริ่มต้นอย่างผิดศีลธรรม ด้วยแรงผลักดันของราคะ
อันห่อหุ้มไว้ด้วยน้ำผึ้งสีทองของความรักความปรารถนา...มันช่าง
ชักจูงให้เธอกล้ากระโดดลงไปในวังน้ำวน

ทั้งคำสัญญาและเปลวสีเพลิงของความดั่งแค้นชิงชัง
ทำให้เธอกล้าฝ่ากฎเกณฑ์ทางสังคม กล้าเหยียบย่ำขนบธรรมเนียม
และศีลธรรมจรรยาด้วยการเหยียบย่ำหยาบศักดิ์ศรีของผู้หญิง
คนหนึ่ง แล้วยื้อแย่งเอาสามีของเธอผู้นั้นมาครอบครอง

ผู้หญิงคนนั้นช่างหนักแน่นและมั่นคงนัก...ราวกับว่าเธอเอง
ก็รอคอยเวลานี้มาแสนนาน เธอไม่เรียกร้องอะไรสักอย่าง...มีแต่
แววให้อภัย อ่อนโยนจนเกือบจะเวทนาในดวงตาสีน้ำตาลใสคู่ นั้น

ดวงตาคู่ที่ยังจำหลักอยู่ในใจเจนจาริจนถึงทุกวันนี้ แม้ว่า
เวลาจะผ่านไปแล้วถึงสิบกว่าปี!

ผู้หญิงคนนั้นผล่อออกไปจากชีวิตของเธอและวงสังคมที่
เคยอยู่อย่างเรียบง่าย ปล่อยตำแหน่งแห่งที่ของตนให้ว่าง
ให้เจนจาริเข้าครอบครองแทน

...มันมิได้เป็นชัยชนะที่หวานหอมอะไรเลย...ไม่ใช่บัลลังก์
บุยุเมฆ เมื่อแรกนั้นก็มิได้หอมแหลมและความชื่นชม เมื่อทุกคน
ในสังคมจ้องมองเธอด้วยสายตาหยาบเหยียดชิงชัง...ผู้หญิงคนนั้น

ยึดครองใจทุกดวง...แม้กระทั่งส่วนที่ลึกที่สุดในใจของศิริน!

ใช้เวลานาน และใช้ความพยายามมิใช่น้อยฝ่าฟันฝ่าจนกระทั่งผู้คนเริ่มลืมเลือน แล้วการยอมรับก็ตามมา

การเกิดของจารีวีร์ช่วยให้ทุกคนพร้อมใจกันวางเรื่องเก่าๆไว้ในที่โน่ทางของมัน ชีวิตที่สดใหม่และเปราะบางช่วยดึงความแจ่มใสพร้อมจะก้าวเข้าสู่สิ่งใหม่ๆให้เกิดขึ้นในใจของผู้คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งศิริน

แม้จะรักและลุ่มหลงเธออย่างยิ่ง หากเจนจารีก็รู้ดี ใจของสามียังไม่คลายจากความรู้สึกสำนึกผิดที่มีต่อผู้หญิงคนนั้น...เขาเป็นคนอ่อนโยนและอ่อนแอ ทั้งเปี่ยมไปด้วยความรับผิดชอบจนน่ารำคาญในสายตาของเธอ ก็ดูเอาเถิด! เขาช่างโหดเข้ารับผิดชอบทั้งการตายของผู้หญิงคนนั้น ทั้งเด็กผู้หญิงคนที่ถือกำเนิดขึ้นมาภายหลังจากการแยกทางของเขาทั้งคู่...ศิรินปักใจมั่นว่านั่นคือลูกสาวของเขา ทั้งๆที่เด็กน้อยคนนั้นใช้นามสกุลของชายอื่น ทั้งยังมีชื่อของชายผู้นั้นเป็นพ่อปรากฏหราอยู่ในใบเกิด

...จารีวีร์ช่วยให้ความทรมานทรมานของศิรินสงบลง...

กำลังจะลูกผลจากไป ดวงตาแจ่มแจ้วบนใบหน้ากลมอ้มของลูกรักก็กลับเปิดกว้าง ดูเหมือนจะหายง่วง ตาสว่างขึ้นมาใหม่ด้วยเหตุผลอะไรก็เหลือจะเดา

“แม่...เล่าเรื่องที่แม่เจอกับพ่ออีกสิคะ”

...กลายเป็นนิทานกล่อมนอนไปเสียแล้ว...เด็กบางคนอาจติดใจนิทานที่มีเจ้าหญิงเจ้าชายและแม่มด แต่จารีวีร์ก็ฟังเรื่องราวของพ่อกับแม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ยอมเบื่อหน่าย

เธอเล่า...และให้ภาพที่สวยงามเสมอแก่เด็กหญิง

“พ่อกับแม่พบกันครั้งแรกที่พรินซ์ตัน...พ่อมาเรียนปริญญาโท เพิ่งเดินทางมาถึงมหาวิทยาลัยได้ไม่กี่วัน ส่วนแม่เป็นนักเรียนทุน เรียนที่นั่นอยู่แล้ว ปีนั้นกำลังจะขึ้นปีสาม”

ภาพแห่งความหลังปรากฏชัด ว่าที่จริงภาพชีวิตในช่วงนั้น กังตงามราวกับภาพฝัน...เหมือนฉากหนึ่งในนิยายรัก

“ด้านหนึ่งของมหาวิทยาลัยมีทะเลสาบ น้ำเย็นเฉียบและใสแจ๋วเขียวลูก อีกฟากของทะเลสาบเป็นวัดประจำเมือง มีโบสถ์ใหญ่หลังคาแหลมสูงเสียดฟ้า แล้วก็ป่าโปร่ง สวยเหมือนสวรรค์... จ้าจ...แม่เจอพ่อของหนูที่ตรงนั้น”

ศิรินยืนอยู่บนเนินหญ้าและหันกลับมามอง จัปตานิ่งที่เธอเหมือนตะลึงลาน ตอนนั้นเขายังเป็นเพียงหนุ่มน้อยสูงโปร่ง ข่างผืนและสดใสน มีทะเลสาบที่สะท้อนภาพทิวไม้และโบสถ์ใหญ่หลังนั้นไว้เป็นฉากหลัง

...น้ำในทะเลสาบสะท้อนเงาสีฟ้าใสจนดูราวกับว่าแผ่นฟ้าแยกออกเป็นสอง และขณะนั้นเธอก็ช่างนึกว่าในโลกนี้มีเพียงสองคนเหมือนกัน

“พ่อกับแม่รักกันทันทีหรือคะ”

“จ๊ะ เราคบหากันอยู่สองปี รักกันมาก และคิดจะแต่งงานกัน แม่จะเรียนต่อโท ให้พ่อทำดอกเตอร์ต่อไปพลางๆเพื่อรอแม่ แล้วเราก็จะกลับมาแต่งงานที่เมืองไทย”

“แล้วไงคะ แล้วไงต่อไปอีก” เด็กหญิงซัก...กระตือรือร้น ทั่วๆที่ฟังเรื่องนี้มาแล้วนับสิบครั้ง และเธอก็จำตอนต่อไปได้ขึ้นใจ

“ชีวิตต้องมีทั้งสุขและทุกข์” เจนจาร์ตอบอย่างนุ่มนวลด้วย จังหวะเหมือนกล่อมนอน

“พ่อมีงานทางบ้านรออยู่จึงต้องรีบกลับ ต่างคนต่างมีงาน แม่ก็ต้องเรียนให้จบ เราจึงไม่ได้พบกันตั้งสิบปี...สิบเอ็ดปีสิ...กว่า แม่จะตัดสินใจกลับเมืองไทย แล้วก็ได้พบกับพ่ออีกครั้ง...เราพบกัน ที่‘เรือนศิรา’ตรงบันไดทางขึ้นด้านหลัง ส่วนที่ติดกับบึงใหญ่ใจจะ”

เธอไม่เล่าต่อว่า นอกจากเพราะงานที่รออยู่ คนหัวอ่อน อย่างศิรินก็ถูกบังคับบีบคั้นจากมารดา...หญิงชราคนนั้นมอง ประเมินว่าเธอไม่ดีพอสำหรับลูกชายของท่าน ยิ่งความสัมพันธ์ อันลึกล้ำและร้อนแรงของหนุ่มสาว ก็ยิ่งทำให้ท่านมองหมิ่น

การจากกันครั้งนั้น ที่แท้ก็คือการยื่นคำขาดตัดรอนอย่าง กราดเกรี้ยว...ชิงชิงทั้งโลกและผู้คน

‘เจนจะไม่ยอมให้ครอบครัวของรินดูถูกเจน เป็นเพราะเจน ไม่รวยพอ ไม่อยู่ในตระกูลเก่าสืบสาแหรกไปได้ถึงสมัยอยุธยา ก็กลายเป็นว่าเจนไม่ดีพอสำหรับรินเสียแล้วหรือ’

...รุนแรง และทะนงตนด้วยพลังของหญิงสาววัยต้น...

‘ถ้ารินยอมให้ครอบครัวของรินดูถูกเจนด้วยการกลับไป ก่อน ไม่อยู่รอเจนอย่างที่เคยตกลงกันไว้ เราจะได้ไม่เห็นกันอีก ในชาตินี้...เจนจะไม่มีวันให้อภัย!’

เจนจรีไม่เล่าให้ลูกรักซึ่งยังคงสดสะอาดและไร้เดียงสำนัก ฟังว่า การพบกันอีกครั้งของเขาและเธอนั้นเป็นการพบกันโดยมี หญิงสาวผู้หนึ่งยืนอยู่ตรงกลาง...หญิงสาวผู้ปรารถนาดีกับโลกกับ ผู้คนเสมอ หญิงสาวผู้หนึ่งมองว่าศิรินคือสามีผู้ประเสริฐตลอดเวลา ที่ใช้ชีวิตร่วมกันมาถึงหกปี

และ แ่นละ! หญิงสาวผู้หนึ่งคือหญิงสาวคนที่ยอมรับและ นับเอาเจนจรีเข้าร่วมไว้เป็นคนหนึ่งในกลุ่ม‘ปียมิตร’

เธอช่างไม่รู้เลยว่าในใจของเจนจาร์ยามันมีแต่ความคั่งแค้น และริษยาชิงชัง...ผู้หญิงคนนั้นมีอะไรดี จิตคิดเหมือนน้ำยาเย็น!... เพราะตระกูลเก่าแก่และทรัพย์สินเงินทองซึ่งห่อหุ้มตัวอยู่แท้อย่างที่ทำให้แม่ของศิขรินยอมรับและตัดสินใจว่าผู้หญิงคนนี้ 'ดี' กว่าเธอ เหมาะสมกับลูกชายของท่านมากกว่าเธอ

“ทันทีที่พบหน้ากัน พ่อกับแม่ก็รู้สึกเหมือนกับว่าเราไม่เคยห่างกันเลย เหมือนกับเราอยู่ด้วยกัน และรักใคร่ปรองดองกัน มาตลอด เราจึงตัดสินใจแต่งงานกันหลังจากนั้นไม่นาน” เจนจาร์เล่าต่อด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

...กว่าจะถึงจุดนั้น เธอก็แทบดับดับไปด้วยความคั่งแค้น ริษยา แค้นโลกและสังคมที่ดีค่าเธอต่ำกว่าที่เธอประเมินตัวเองไว้หลายเท่า ริษยาที่ผู้หญิงคนนั้นกลับเลื้อนลอยลงมากจนฉวยเอาสิ่งที่เธอไขว่คว้าดิ้นรนมาตลอดชีวิตไว้ได้ง่ายๆ

เจนจาร์จึงใจสรวนตำหนิไว้บนชีวิตที่สะอาดงดงามของผู้หญิงคนนั้น...ตำหนิใจจะลึกและเจ็บร้าวเท่ากับการมีสามีที่ไม่เคยรักเคยหลง ซ้ำยังยอมพ่ายแพ้แก่ความต้องการเสียจนกล้าทำลายความศักดิ์สิทธิ์แห่งชีวิตแต่งงานด้วยการทรยศหักหลัง

เธอเหยียบย่ำพยายามศักดิ์ศรีผู้หญิงคนนั้น แอบหัวเราะเยาะอยู่ในมุมมืดใต้ระยะหนึ่ง ความจริงก็ปรากฏ...วิธีการที่ผู้หญิงคนนั้นรับมือกับเรื่องราวทั้งหลายทำให้เจนจาร์คิดกลางแกลงมาจนถึงทุกวันนี้ว่า นี่เธอชนะหรือพ่ายแพ้กันแน่...

ช่างเถอะ! ถึงอย่างไรเธอก็ได้ครอบครองทุกอย่าง ได้ครอบครองศิขริน ครอบครองทรัพย์สินกิจการทั้งหลายทั้งปวงของเขา และด้วยความสามารถกับมันสมองของเธอ เจนจาร์สรรค์สร้าง

ให้มันเติบโตใหญ่แผ่ไพศาล ช่วยยืนเคียงข้าง กอบโกยทั้งเงินทอง และบารมี...ไม่ใช่ใช้เวลาและเงินทองให้หมดไปอย่างเหลวไหล ไร้สาระด้วยการบริหารและก่อตั้งพิพิธภัณฑสถานตัวที่ชื่อ ‘เรือนศิรา’ อย่างที่ผู้หญิงคนนั้นเคยทำ!

“พอพ่อกับแม่แต่งงานกัน เราก็เฝ้ารอแต่ลูก...ทั้งพ่อทั้งแม่ พยายามทุกวิถีทางเชียวละ...พยายามจนแทบสิ้นหวัง...เราทั้งสอง คนอยากมีลูกมาอยู่ด้วยเหลือเกิน...”

ชีวิตช่วงแรกลำบากมิใช่น้อย ผู้คนซึ่งเคยตัดขาดไม่คบหา ก็มีท่าทีอ่อนลงเมื่ออาจารย์เกิด แวดวงที่เคยมองอย่างกล่าวหา ‘นังคนชั่ว ทฤษฎีได้กระแทกเพื่อนที่เขাপรารถนาดีกับแกเหลือเกิน’ ก็พลอยจางหาย

“เกือบสิบปีเต็ม กว่าแม่จะได้ลูกมา...จ้จจา ลูกเป็นสิ่งที่สวยงามที่สุดในชีวิตของแม่...ลูกมาเหมือนฟ้าประทาน เหมือนนางฟ้าตัวน้อยๆ...” เจนจาร์ก็มลงจูบแก้มใส

“...และเมื่อมีจ้จจาเข้ามาในชีวิต แม่ก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว”

ริมฝีปากหยักของเด็กหญิงเปิดยิ้ม...ไม่มีเด็กคนไหนในโลก จะอบอุ่นและพรั่งพร้อมเท่าอาจารย์...แต่เรื่องทั้งหมดก็ขาดไปบางส่วน เด็กหญิงชักไซ้

“เรื่องนี้ยังไม่มีพี่อะเลย แม่ลืมหรือเปล่า แม่เล่าสิคะ เล่าเรื่อง พี่อะ...เขามาได้ยังไง...”





“ต้องมีสิจ๊ะ เรื่องของเรา
ต้องมีพี่อะของจ๋าอยู่แล้ว” เจนจารีหัวเราะ...รับรู้ถึง
ความผูกพันอันแน่นแฟ้นระหว่างจารีวีร์กับพี่ชายต่างบิดา

ลูกชายของเธอไปเรียนหนังสือต่อที่อเมริกาตั้งแต่อายุได้
สิบห้าปี...เธอรับรู้ ไม่สนับสนุน แต่ก็ห้ามปรามเมื่อรู้ว่าเขา
ติดต่อกับพ่อแท้ๆ ชาวอเมริกันของเขาอย่างสม่ำเสมอ...

สองปีแรกเขาไม่ได้กลับบ้านเลย หากเมื่อจารีวีร์เกิด ศิขริน
ก็เรียกร้องให้เขากลับมาเมืองไทยอย่างน้อยปีละครั้ง...รัก และ
รวมลูกชายของเธอเข้าเป็นคนในครอบครัวอย่างไม่เคยนี้กรังเกียจ-
รังอน...

‘ให้อะกลับมานะเจน ปีละสองครั้ง...ครั้งเดียวก็ได้ ถ้า
ไม่สะดวกจริง ๆ...พี่น้องอายุต่างกันอย่างนี้ ให้อยู่กันเสียคนละ

ครึ่งโลก ต้องห่างเหินกันแน่ๆ’

“พี่อะเขามาช่วงสิบเอ็ดปีที่แม่อยู่อเมริกา...คุณลุงดอน กิล เขาดีกับแม่มาก ให้ความช่วยเหลือทุกอย่าง แม่ก็เลยแต่งงานกับเขาแล้วก็มีพี่อะ...แต่แม่ไม่ได้รักคุณลุงดอนเหมือนอย่างที่คุณลุงดอนรักพ่อของหนู จ้าจ๋า...แม่ก็เลยหย่าแล้วก็กลับเมืองไทย ตอนนั้นพี่อะอายุหกขวบกว่า”

“แล้วพ่อของหนูก็รักพี่อะ” จารวีร์เล่าต่อ

“ใช่จะ...เขารักและถูกคอกันทันทีที่พบหน้า เมื่อแม่แต่งงานกับพ่อ พ่อก็ขอให้พี่อะเป็นลูกของเขาอีกคน เขาให้พี่อะเลิกใช้ชื่อฝรั่ง ตั้งชื่อให้ใหม่ว่าอริน แปลว่าจักร จะได้คล้ายๆกับชื่อของพ่อ แล้วก็ให้พี่อะใช้นามสกุลพ่อ...”

“นามสกุลเดียวกับเราทั้งหมด พวกเราสี่คนรวมเป็นหนึ่งครอบครัว...”

จารวีร์ส่งเสียงแจ้วประสานกับถ้อยคำของมารดา...นิทานเรื่องนี้จบแบบนี้ จบด้วยประโยคนี้ทุกครั้งจนเด็กหญิงจำได้ขึ้นใจ

ทว่าวันนี้ จู่ๆ แกก็รู้สึกเหมือนกับว่ายังมีอะไรบางอย่างขาดหาย...หลังจากการใช้พลักรบรากับฝันร้ายจนอ่อนเปลี้ยไปทั้งตัว หลังจากผวาตื่นขึ้นมากลางดึกซึ่งสงบสงัด ศีรษะของคนเราอาจจะไปร้องโล่งจนจู่ๆ ความคิดบางประการที่เคยถูกเก็บไว้ก็ผุดโผล่ขึ้นมาอย่างไม่ตั้งใจ...เหมือนปลาที่ว่ายอยู่ก้นบ่อโผล่ขึ้นมาสูบตัวแมลงบนผิวน้ำ

นี่อาจเป็นเพียงถ้อยคำที่จารวีร์ได้ยินจากใครบางคนพูดคุยกันลับหลัง อาจเป็นเพียงถ้อยรำพึงกึ่งสงสัยกลางแครงของใครบางคน

...เด็กหญิงเก็บงำไว้โดยไม่รู้ตัว แล้วจู่ๆ ก็หลุดออกมาเป็นคำถามในวันนี้

“และหนูก็มีพี่สาวอีกคนไม่ใช่หรือคะ”

เหมือนหินก้อนหนึ่งทุ้มลงบนผิวน้ำเรียบ นิ่งสนิท และเย็นฉ่ำของแผ่นน้ำ ปฏิกริยาของเจนจาร์ไม่กราดเกรี้ยวรุนแรง หากวิธีการที่เธอหยุดชะงัก ความเย็นชาแทรกเข้ามาในบรรยากาศราวกับลึมน้ำแข็ง บอกให้จารวีรู้ว่ามารดาของเธอกำลังไม่พอใจอย่างยิ่ง

เด็กหญิงหดตัวระย้อยได้ผ้าห่ม...เกิดมาก็ไม่เคยถูกตีสักแปะ...หากอะไรบางอย่างในตัวของเธอมารดาทำให้เธอทั้งกลัวและเกรง

สีหน้าและท่าทีของเธอคงทำให้มารดารับรู้ได้ คำตอบที่ตั้งออกมาจากริมฝีปากดูงุ่มง่ามจึงชัดเจนนุ่มนวลเช่นปกติ

“ไม่ ไม่เคยมี ใครบอกหนูหือ จ้าจา”

เด็กหญิงนิ่ง ไม่ตอบคำ เจนจาร์จึงถามย้ำอีกครั้ง

“ใครบอกจ้าจาวาหนูมีพี่สาวอีกคน”

เด็กหญิงส่ายหน้า งุนงงและแปลกใจ

“ไม่มีใครบอกคะ แต่หนูรู้”

เจนจาร์ระบายลมหายใจแผ่ว ครุ่นหนึ่งจึงค่อยบอกซ้ำๆ หนักแน่นและมั่นคง เหมือนกับจะฝังไว้ในความคิดของลูกรัก

“ลูกไม่เคยมีพี่สาว จ้าไว้นะจ้าจา...เป็นเรื่องที่หนูคิดไปเองแท้ๆ หรือถ้าหนูจะเคยได้ยินใครพูดให้เข้าหูมาบ้าง ก็หมายความว่า เขาพูดถึงทิดา...แม่เอาทิดามาเลี้ยงเพื่อให้เป็นพี่สาวของลูก”

ทิดาเป็นหลานกำพร้า...สายสัมพันธ์เหินห่างจนแทบจะ

สืบสาวไปไม่ถึง หากเมื่อสองสามปีแรกแห่งชีวิตแต่งงาน ศิขริน
ทรมานทรมายด้วยความรู้สึกสำนึกผิด ขมขื่นและร้อนรุ่มด้วยความคิด
ที่ว่า เด็กน้อยผู้ตกเป็นสิทธิ์ขาดของชายคนหนึ่งในสังคมอันหยาบ
ของเมืองหลวงคือลูกสาวของเขาแท้ๆ

เจนจาร์ก็ตัดสินใจอุ้มหลานกำพร้าที่เพิ่งเกิดได้ไม่กี่เดือน
มาเลี้ยงดูท่ามกลางความโล่งอกโล่งใจของปู่และย่าของแก...เธอ
หวังว่าเด็กน้อยจะช่วยบรรเทาความร้อนรุ่มทรมานในใจของสามี
ได้บ้าง หากก็ไม่เป็นผล

ศิขรินรักและเลี้ยงดูทิชชาอย่างเต็มใจ ทว่าเขาก็คงฝังใจ
อยู่กับเด็กน้อยในอ้อมแขนของชายอื่นไม่ยอมเลิกรา

ครั้งหนึ่งเขาเคยแอบดันดันไปเพื่อพบกับชายผู้นั้น...ชาย
ผู้ซึ่งทรงอิทธิพลและประสบความสำเร็จสูงยิ่ง...อาจจะทวงถาม
แสดงสิทธิ์ อาจขอใช้ขั้นตอนทางวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความ
สัมพันธ์ระหว่างสายเลือด

หากสภาพที่ศิขรินกลับมาก็คือความบอบช้ำทางใจและ
สิ้นหวังอย่างแสนสาหัส ราวกับนักรบที่พ่ายแพ้ในสงครามแล้ว
ชมชานกลับมาบ้าน...อะไรบางอย่างในท่าที่เข่นนั้นบอกกับเจนจาร์
ว่า การพบปะทำให้ศิขรินยิ่งมั่นใจว่าเด็กคนนั้นเป็นลูกของเขา
และก็ได้รับรู้อย่างปราศจากข้อเคลือบแคลงในวาระเดียวกันด้วยว่า
เขาจะไม่มีสิทธิ์และต้องแม่แต่ปลายก้อยของลูกตัวเอง

ชายผู้นั้นดำเนินการอย่างรอบคอบ ปิดประตูแห่งความหวัง
ของศิขรินไว้สนิทแน่นแล้วทุกบาน!

ศิขรินไม่เคยสงบใจลงได้เลย เจนจาร์รู้ แม้ว่าเขาจะ
พยายามซุกซ่อนอย่างแนบเนียนตลอดมา ความรักความหลงใหล

ที่เขาผิดเธอทำได้เพียงแค่เก็บกดเรื่องราวเหล่านี้ไว้ที่กันบัง...
เขาเพิ่งสงบลงเมื่อจารวีร์เกิด...ไม่ถึงสิบปีมานี้เอง...

“จำเอาไว้จะจำจา หนูไม่เคยมีพี่สาว” เจนจาร์ย่า...ผู้หญิง
คนนั้นลาโลกนี้ไปแสนนานแล้ว...ไม่สามารถลุกขึ้นมาทวงถาม
แย่งยื้อสิ่งใดไปจากมือเธอได้อีก

...เธอจะไม่ยินยอมให้ความเชื่อและความฝังใจใดๆ ดึงเอา
เลือดเนื้อเชื้อไขของผู้หญิงคนนั้นเข้ามาจกจวดยแบ่งปันสิ่งที่ควร
จะอยู่ในอุ้งมือของจารวีร์

“ครอบครัวเรามีเพียงสี่คนเท่านั้น ถ้าลูกอยากมีพี่สาว
ก็นับทิดาอีกคน...”

เธอหลับใหลศีรษะของลูกน้อย ทาบมือปิดเปลือกตาที่ยังคง
ลึมสว่งนั้น

“เอาละ กลับได้แล้วลูก นี่ดีมากมายแล้ว...ถ้าพ่อกลับมาจาก
งานเลี้ยง เห็นว่าจ้จายังลึมตาอยู่ ไม่ยอมหลับไม่ยอมนอน พ่อ
จะต้องเสียใจมาก”

จารวีร์หลับตาลงอย่างว่าง่าย ผ่อนลมหายใจเป็นจังหวะ
พร้อมจะหลับลงไปอีกครั้ง หากก่อนที่จะจมนลุ่มสู่ภวังค์ฝัน เด็กหญิง
เอ่ยเบาๆเหมือนรำพึงว่า

“แม่จ๋า เมื่อไหร่พี่อะจะกลับมา”

“อีกเดือนเดียวเท่านั้นแหละลูก พี่อะจะแวะเที่ยวยุโรปก่อน
พอบอกให้พี่เขาพักผ่อนเสียให้สบายใจ กลับมานี้ก็ต้องช่วยพ่อ
ทำงานจริงจัง ไม่มีเวลาเถลไถลแล้ว...พี่อะเขาจะเปิดบริษัทของเขา
เองด้วย ลงหลักปักฐานอยู่ที่นี่ไม่ไปไหนอีกละ”

“กว่าจะกลับมาตั้งนาน...” เด็กหญิงบ่น

“พี่เขาฝึกงานด้วยนี่จ๊ะ เขาลองทำงานหาประสบการณ์ทางโน้นอยู่ปีกว่าๆ เท่านั้นแหละ นี่ตอนนี้ก็ลาออกเรียบร้อยแล้วเอละ ไม่ค่อยแล้วจ๊ะ หลับได้แล้วลูก จ้าจ๋า”

อีกไม่กี่อึดใจเด็กหญิงก็หลับสนิท เจนจारीเห็นผ้าห่มเข้ากับขอบเตียงอย่างเบามือ... จารวีร์มีเครื่องหน้าเหมือนเธอจนหลายคนต้องออกปากทักว่าแทบจะถอดพิมพ์กันมา บางครั้งเธอเองก็นึกเป็นห่วง เมื่อหวนคิดถึงคำกล่าวขานเก่าๆ ‘ลูกผู้หญิงต้องเหมือนพ่อ ลูกผู้ชายต้องเหมือนแม่ มิฉะนั้นจะอาภัพ’

...แต่ลูกก็เหมือนศิขรินนี่นะ เหมือนที่นิสัยใจคออ่อนอ่อนและซุกซนง่าย กระตบกระเทือนง่าย บอบบางทางความคิดเสียยิ่งนัก...

และในเมื่อเกิดมาในครอบครัวมั่นคงทั้งฐานะทางการเงินและสังคม เกิดมาเมื่อทั้งแม่และพ่อต้องการลูกอย่างยิ่งเช่นนี้... จารวีร์จะ ‘อาภัพ’ ได้อย่างไร...

เจนจारीลุกขึ้น เปิดประตูห้องเดินออกไปด้วยฝีเท้าเบากริบ วาบหนึ่งเธอก็รู้สึกละอายขึ้นมาลึกลงๆ

ศิขรินยอมรับเธอ และยอมรับลูกของเธออย่างไว้ใจสนิท... เมื่อนึกถึงเวลาเกือบยี่สิบปีที่เขารักและเลี้ยงดูอริน เจนจारीก็ต้องยอมรับว่าเขาเป็นพ่อเลี้ยงที่ไม่มีที่ติ... ทว่าตัวเธอเองสิ! นี่เธอใจดำคับแคบไข่มุ่ไหม ที่ไม่เคยยอมรับลูกสาวของเขาเลย...

เจนจारीสะดุ้งวามเมื่อนึกมาถึงตรงนี้... ที่แท้เธอก็ยอมรับและมีความเชื่ออยู่ลึกๆ เช่นกัน ว่าเด็กคนนั้นคือลูกสาวของศิขริน!

“ไม่! ไม่ใช่!” เธอกระซิบอย่างดุดัน ให้เสียงของตนเองสะท้อนกลับมาเข้าหูอีกครั้ง

“ถ้าใช้ก็ต้องมีชื่อคุณรินเป็นพ่ออยู่ในใบเกิด ผู้หญิงคนนั้นได้ตัวใหม่ตั้งแต่วันแรกที่ก้าวเท้าออกจากบ้านหลังนี้” เธอหอบหายใจด้วยอารมณ์อันพลุ่งพล่าน

“เด็กคนนั้นไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ไม่มีสิทธิ์กลับมาที่นี่...ฉันจะไม่มีวันยอมให้ของที่ควรเป็นของฉัน ของจำจา หลุดไปอยู่ในมือคนอื่นแม้แต่ชิ้นเดียว...ชีวิตของเรามีมากพรั่งพร้อมจนเหลือเฟือแล้วนะ ไหนจะชาติตระกูลฐานะทางแม่ ไหนจะกิจการใหญ่โตจนคับฟ้าไปทั่วประเทศของ ‘พ่อ’ ของเธอ อย่างมาวุ่นวายแบ่งปันอะไรจากลูกของฉันอีกเลย...เหมือนอย่างแม่ของเธอ เกิดมาก็ช่าง ‘มี’ ไปเสียหมดทุกอย่าง เสียคุณรินให้ฉันไปคนหนึ่ง ก็ยิ่งกลับดูงดงามยิ่งใหญ่มาก...กลายเป็นเทพธิดา กลายเป็นแม่พระอยู่ในสังคมหลอกลวง สังคมคนดัดจริตที่อวดตัวแย่งกันแบกความเสียสละความเมตตา กับศีลธรรมจรรยาจนหลังแอ่น...แค่อ้าวไค้คุ้ยทึบถมกันแท้ๆ...” ประโยคท้ายๆ นั้นกระดังและเกรี้ยวกราดจนฟังราวกับไม่ใช่เสียงของเธอเอง

...เป็นเพราะเสียงร้องหิวของลูกรักที่แผดดังขึ้นยามดึก เป็นเพราะคำถามไร้เดียงสาที่สะกิดสะเกาคความนึกความรู้สึกซึ่งเฝ้าเก็บงำมานานถูกถามออกมาจากปากของจาร์วีร์ หรือจะเป็นเพราะสาเหตุอะไรก็เหลือจะเดา...จิตใจของเจนจาร์ยามนี้จึงสับสนวุ่นววน เต็มระริ้วตีระรึกอย่างประหลาด

หรือนี่คือสัญชาตญาณส่วนพิเศษของสัตว์โลก สัญชาตญาณแบบที่ทำให้สัตว์ป่าแตกตื่นกระเจิงพลุ่งพล่านก่อนการเกิดแผ่นดินไหว สัญชาตญาณแบบที่ทำให้มดและแมลงขะมักเขม้นขนไข่ขึ้นที่สูงก่อนพายุฝนโหมกระหน่ำ...

เธอไม่อาจสงบใจกลับเข้าห้องนอนได้ กว่าศิรินจะกลับจากงานเลี้ยงก็อีกสองชั่วโมงเป็นอย่างน้อย...เธอไม่อาจทนรอคอยเขาอยู่อย่างว่างเปล่า...หนังสือหรือรายการทีวี...สำหรับเธอ...ก็ไม่ดึงดูดพอที่จะทำให้สามารถสงบใจ

เจนจารีจึงไม่กลับเข้าห้องส่วนตัว กลับเดินเรื่อยต่อไปยังห้องทำงานชั้นสอง...เมื่อเปิดประตูออก กดสวิทช์ไฟให้เปิดสว่าง แสงจ้าพอเหมาะกับการอ่านหนังสือนั้นก็สาดไปทั่ว โต๊ะตัวใหญ่ซึ่งใช้ร่วมกันวางอยู่เกือบกึ่งกลางห้อง ฝาผนังด้านหนึ่งเป็นตู้หนังสือสูงจรดเพดาน คอมพิวเตอร์และเครื่องพิมพ์ครบชุดตั้งอยู่ใกล้กัน เกือบประชิดกับโต๊ะทำงาน

เธอเปิดเครื่อง สอดแผ่นบันทึกข้อมูลลงไป เรียกตารางวิเคราะห์การขยายตัวของกิจการโรงงานกระเบื้องเคลือบขึ้นจอทุกอย่างทุกหัวข้อเติบโตขยายตัวจนอยู่ในขั้นที่เรียกว่าปล่อยวางได้...เมื่อมันตั้งหลักเลี้ยงตัวได้ ทำกำไรอย่างงามเช่นนี้ เธอก็น่าจะชักชวนให้ศิรินลงทุนขยายขอบเขตของงานลงในผลิตภัณฑ์อื่นๆ ดูบ้าง

อรินเป็นสถาปนิก โรงงานหินอ่อน โรงงานเหล็กหล่อกับกิจการตัวแทนจำหน่ายวัสดุก่อสร้างก็เหมาะจะให้เขาดูแลควบคุมไปด้วยอยู่แล้ว มีอะไรอีกหน�ที่จะเสริมฐานชีวิตของลูกทั้งสองให้หนาแน่นมั่นคงขึ้นไปอีก...

อันที่จริงกิจการทุกอย่างก็อยู่ในเกณฑ์ดีมาก...โรงบ่มไบยาสูบอันเป็นกิจการเก่าแก่ของครอบครัวนั้น แม้จะไม่เกี่ยวข้องกับงานของลูก แต่มันก็เป็นกิจการที่ควรสืบทอดและทำเงินได้มิใช่น้อยเลยในแต่ละปี

จะมีก็แต่ ‘เรือนศิรา’...รายได้จากค่าเช่าชมแค่พอค่าไฟ กับค่ายามเฝ้าประตูหน้า!...เมื่อแรกที่ก้าวเข้ายืนอยู่ในตำแหน่ง ‘นายหญิง’ เธอตรวจสอบบัญชีแล้วโมโหแทบบ้า เมื่อพบว่ามันคือรอยโหลวรอยใหญ่ที่ทำให้เงินทองรายได้ของครอบครัวไหลรั่วออกไป

ความคิดแรกของเธอก็คือขายทิ้ง...หรือมิฉะนั้นก็ปิด...ขายศิลปวัตถุที่ผู้หญิงคนนั้นบ้าหรือโง่ก็ไม่ทราบไปซื้อหาสะสมไว้จนเต็มเรือนเสียให้หมด ดัดแปลงปรับปรุงตัวเรือนให้เป็นที่อยู่อาศัยเสียยังจะดีกว่า

ทว่าเมื่อความคิดของเธอถูกปล่อยออกไป ความโกรธของศิรินก็มากกว่าความโกรธของเธอ และนั่นคือเรื่องเดียวที่เขาชัดขวางเธอ...เป็นเรื่องที่เขาขัดขวางอย่างเกรี้ยวกราดจริงจนเจนจาร์สามารถสรุปได้ในวินาทีแรกว่า เธอไม่ควรขัดใจ และไม่ควรหาญหยิบเรื่องนี้ขึ้นมาพูดอีก

‘ผมจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงที่นั่น เจนจำไว้นะ’ ใบหน้าของศิรินซีดขาวทีเดียวเมื่อสวนคำขึ้นมาทันควัน...ทันทีที่เธอเสนอความเห็น

‘รินคะ ที่ตรงนั้นเป็นเงินมหาศาลนะคะ นี่มันเหมือนกับเราเอาเงินไปกองไว้ เอาไปขุดหลุมฝัง เราไม่ได้อะไรออกเลยขึ้นมาเลย’ เธอพยายามชี้แจง ชักงู้อย่างใจเย็น

‘ผมบอกแล้วว่าผมจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงมัน’ เขายืนยันเสียงแข็ง

‘มันมีค่ามากถ้าจะตีค่าออกมา ผมรู้...มันเหมือนกับการเอาเงินไปกองไว้หรือขุดหลุมฝังจริงอย่างที่เจนว่าทุกคำ...แต่เมื่อ

เราไม่ได้ต้องการเงินจำนวนนั้น ไม่ได้เดือดร้อนอะไร เราก็คิดเสียว่าไม่มีมันก็แล้วกัน’

‘แล้วค่าใช้จ่ายที่ถมเข้าไปปละหลายสตาจค์ละคะ คุณจะว่ายังไง...’ ชักโกรธขึ้นมากຼ່ນๆ เจนจาร์จึงย้อนถามอย่างประชด-ประชัน

‘ให้คิดว่าไม่มีมันอีกหรือไง ปล่อยให้มันกัดเซาะเข้ามาเรื่อยๆโดยทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ซะใหม่’

‘หาทางให้มันน้อยลง นิดๆ หน่อยๆ ก็ได้ถ้าคุณอยากทำอย่างนั้น...อาจจะขึ้นค่าเช่าชมให้สูงสักนิด...แต่ถ้าเป็นนักศึกษาหรือนักเรียนก็ควรยืมราคาไว้ที่เดิม...พะ...เอ้อ!’ ศิขรินเกือบหลุดชื่อที่คุ้นปากนั้นออกมา

‘คนที่ก่อตั้งบุกเบิกที่นี่ เขามีจุดประสงค์ให้เป็นวิทยาทาน เขาต้องการเก็บมรดกทางวัฒนธรรมเหล่านี้ไว้ให้ลูกหลานดู...ผมต้องเคารพจุดประสงค์ของเขา’

เมื่อเห็นสีหน้าของเธอเขาก็รีบกล่าวแก้ว่า

‘ผมไม่ได้รักเขาอย่างที่รักเจน ถ้าเจนเข้าใจว่าที่ผมห้ามเพราะผมยังรักเขาอยู่ อยากเก็บร่องรอยของเขาเอาไว้ละก็ เจนเข้าใจผิด ผมไม่เคยรักเขาเลย...’ สัมเสียงต่อมาของศิขรินแฝงความสะเทือนใจอย่างลึกซึ้ง

‘แต่เราต้องยอมรับความจริงนะเจน เราทำผิดต่อเขา...ผิดมาก...โดยเฉพาะผม ตลอดเวลาหกปีที่อยู่กับเขา เขาไม่เคยทำร้ายทำลาย หรือทำให้ผมต้องขุ่นเคืองใจแม้แต่น้อย...เอาละเจน อย่าให้ผมต้องพูดเรื่องเก่าๆเลย เอาเป็นว่าผมขอยืนยันว่าจะเก็บมันไว้ ในสภาพเดิม...ขอให้เห็นแก่ผม โปรดอย่าแตะต้องมัน’

...เพราะผู้หญิงคนนั้นรัก‘เรือนศิรา’ รัก ห่มเท และ
ภาคภูมิใจ ยามนั้นเธอได้แต่คิดแค้นเคือง

‘ขอให้ผมได้ชดใช้ให้เขาบ้าง ขอเรื่องเดียวเท่านั้นแหละเจน’

เธอจำเป็นต้องเก็บความคิดของเธอไว้ในที่ในทางของมัน
จำเป็นต้องให้เขา...และศิรินก็ขอเธอเพียงเรื่องนี้เรื่องเดียวจริงๆ
ตลอดระยะเวลาสิบกว่าปีที่อยู่ร่วมกันมา

ทว่ายิ่งนานวันเจนจาร์ก็กลับยิ่งเห็นผลดีของการเก็บมันไว้
...เรือนศิรายังคงไม่ทำเงิน ยังคงเป็นรอยรั้วรอยเดียวในกิจการ
ทุกอย่างที่เธอควบคุมดูแลอยู่ แต่มันก็ไม่มากมายอย่างที่เคย
คิดกลัว มันค่อยๆดีขึ้นทีละเล็กละน้อยด้วยจำนวนผู้มาเยี่ยมชม
มากขึ้นเรื่อยๆ จากคำบอกเล่าปากต่อปาก

หลายครั้งที่เธอได้ต้อนรับแขกต่างประเทศซึ่งมีทั้งเป็น
อาคันตุกะของรัฐบาลและหน่วยงานเอกชน...ผู้คนเหล่านั้นล้วน
ชื่นชม ‘ภาพลักษณ์’ ของเธอถูกยกให้สูงขึ้นได้ก็เพราะสถานที่
แห่งนั้น

...โอกาสในการได้พบบุคคลสำคัญระดับชาติ หรือแม้กระทั่ง
ระดับโลกอย่างใกล้ชิดก็มาถึงง่าย ๆ เพราะสถานที่แห่งนั้น

และผู้คนเหล่านั้นก็มักเป็นคนวงนอก คนที่ห่างไกลจาก
สังคมใกล้ชิด ใกล้ชิดเรื่องราวในอดีต ประกอบกับเวลากว้างเลย
มานานักแล้ว จึงมีไม่กี่คนนักหรอกที่จะรู้ว่า ‘เรือนศิรา’ สำเร็จ
เป็นรูปร่างขึ้นมาด้วยจุดประสงค์และรสนิยมอันสูงส่งของใคร!

ผู้หญิงคนนั้นจัดทำหนังสือเล่มใหม่ รวบรวมภาพเกี่ยวกับ
สถานที่และศิลปวัตถุทั้งหมดไว้ขายเป็นของที่ระลึก แบบที่พิพิธิ-
ภัณฑ์ใหญ่ๆ ในโลกมักจะทำกันจนเป็นธรรมเนียม หนังสือชุดแรก

สามพันเล่มพิมพ์ในสิงคโปร์ เป็นหนังสือที่งามสมบูรณ์ ให้ข้อมูลไม่มีที่ติ และที่สำคัญ...คำปรารภที่ส่วนหน้าของหนังสือ...ผู้หญิงคนนั้นเขียนได้อย่างถอดใจ ลึกซึ้ง...แหลมคม...

เมื่อหนังสือชุดนั้นขายเกลี้ยงหมด เจนจาร์ก็สั่งพิมพ์ใหม่ คราวนี้เธอไม่พิมพ์ชื่อเขียนของผู้หญิงคนนั้นลงไป หากใช้คำนำเชิงวิชาการที่อาจารย์คนหนึ่งในมหาวิทยาลัยเขียนให้แทน...

...ดูเหมือนศิรินจะเก็บหนังสือฉบับเก่าดั้งเดิมเอาไว้เล่มหนึ่ง เธอทบทวนในใจ...รู้สึกว่าจะเก็บไว้ในตู้ล่างสุดของโต๊ะเขียนหนังสือนี้เอง...เธอไม่เคยเปิดดู และศิรินก็รู้ว่าเธอไม่เคยเปิดและคงจะไม่เปิด

ทว่าวันนี้...เธอช่างรู้สึกอยากอ่านข้อเขียนอันถ่ายทอดความรักและความรู้สึกในใจของผู้หญิงคนนั้นมีต่อ ‘เรือนศิรา’ และข้าวของทุกชิ้นในนั้นเสียเหลือเกิน...





๒ จินจาร์หมูนเก้าอี้ ผละจาก
หน้าจอคอมพิวเตอร์มายังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ ก้มลงเปิดตู้
มองสำรวจชั้นล่างสุดขณะที่ค่อยๆ ไล่ไปสายนิ้วไปตาม
สันหนังสือ

‘รวมภาพศิลปวัตถุจากเรือนศิรา’ แฝงตัวอยู่ในชอกมุม
ที่ลึกที่สุดของช่องแคบๆ นั้น...แฝงตัวอยู่อย่างเงียบเชียบ เหมือน
รอคอยอะไรสักอย่าง

เธอเลื่อนเก้าอี้ไปได้ดวงไฟโคมระย้าอันห้อยลงมาจาก
เพดาน จวยหนังสือเล่มนั้นติดมือออกมา วางไว้บนตัก ปรับ
เก้าอี้ไว้ในท่าสบาย แล้วค่อยพลิกไปที่ละหน้าจากด้านหลังสุด

ท้ายเล่มเป็นภาพภาชนะเก่าแก่แบบต่างๆ กัน ทั้งเบญจรงค์
ลายน้ำทอง ถ้วยกระเบื้องกังไส ภาชนะแก้วเจียรใน กระเบื้อง-

เคลื่อนจากยุโรป ไปจนกระทั่งถึงเครื่องปั้นดินเผาดิบๆ หยาบๆ
ประดับลายด้วยรอยขีดหรือเขียนสีอย่างง่าย ๆ ซึ่งได้มาจาก
บ้านเชียงบ้าง สุโขทัยบ้าง

ถัดจากนั้นก็เป็นข้าวของเล็กๆ น้อยๆ ที่สะสมไว้...เครื่อง
ประดับสำริด เครื่องดนตรีจีน ชิ้นส่วนของเครื่องดนตรีทางเหนือ
ที่เรียกว่านาคนกั๊ว แล้วก็ประติมากรรมแบบต่างๆ ทั้ง
หินสลักจากเมืองจีน ตุ๊กตาหินอ่อนจากยุโรป และประติมากรรม
ไม้สลักของพม่า ของไทย ภาพทั้งหมดจัดเป็นหมวดหมู่แทรก
สลับด้วยภาพถ่ายบางมุม ภายในและภายนอก ‘เรือนศิรา’
ภาพต้นไม้สะพรั่ง ดอกไม้งามๆ จากบางมุมในสวน ภาพแมลงปอ
โฉบเหนือผิวน้ำในสระ และดอกบัวอันทรงงามสลับ

เจนจรรย์ค่อยพลิกจากด้านหลังย้อนมาด้านหน้าเรื่อยๆ
ทีละภาพ รวากับว่าเธอก็เล็งก็ถ่วงเวลาที่จะต้องพบปะกับใคร
บางคนอยู่เหมือนกัน

เธอค่อยพลิกผ่านมาจนกระทั่งถึงกลุ่มพระพุทธรูปและ
รูปเทพเจ้าในศาสนาฮินดู...ภาพสุดท้ายที่เธอเผชิญหน้าคือ
ภาพพระพุทธรูปดินเผาสมัยทวารวดีซึ่งมีพระพักตร์กลมแป้น
พระเกศาขมวดใหญ่...ภาพนั้นถ่ายโดยช่างภาพที่มีฝีมือเป็นเลิศ
จึงสามารถดึงความงามส่งออกมาได้อย่างสมบูรณ์ ทั้งยังดูสูงส่ง
ด้วยองค์ประกอบเชิงศิลป์...ภาพของพระพุทธรูปสีน้ำตาลอมแดง
งามเปล่งปลั่งอยู่บนงามมิตที่บดครีมนของฉากหลัง...

...เจ้าของมือขาวเรียวสุดลมหายใจยาว รวบรวมสติก่อน
พลิกเปิดต่อไป...

ลายเส้นบอบบางอ่อนไหวงดงาม ลากตัวเป็นลายเส้นอยู่

ตอนท้ายของหน้าหนังสือ มันขึ้นต้นด้วยการขดขมวดวงเข้าเป็นพญานาคตัว ‘อ’...ดูเหมือนภาพของเจ้าของลายเซ็นนั้นจะปรากฏชัดขึ้นมาในใจ...ชัด...จนเจนจारीออกตกใจ นี่เธอเองก็จะมีวันยอมลืมนั่นเสียหรือ!

...ภาพของผู้หญิงสูงโปร่ง ระวังแบบบางจนแทบจะเรียกได้ว่าผอม ผิวผ่องบางใส ใบหน้าเรียว หาจุดเด่นอะไรไม่ได้สักอย่าง นอกจากรอยยิ้มอ่อนโยนและแต้มมุมปากอยู่เสมอ และดวงตาสีน้ำตาลใสราวกับแก้ว มองสบตาผู้คนอย่างสะอาดสดแจ่มและเปิดเผยตลอดเวลา

เจนจारीได้เผชิญหน้ากับ ‘ผู้หญิงคนนั้น’ อีกครั้ง! จากความทรงจำ ‘ผู้หญิงคนนั้น’ มักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีอ่อน บางพลั่วกรุยกรายอย่างคนที่ไม่ค่อยมีสิ่งใดเข้ามาเจือจางในชีวิตรมรณาถูกรวบถักเป็นเปียหรือมุ่นเกล้าไว้เสมอ

เหนือเส้นสายลายเซ็นอันตัวอ่อนงามนั้น เป็นประโยคสุดท้ายจากความในใจของ ‘เธอ’

‘ดิฉันมีความตั้งใจเก็บรักษามรดกทางศิลปวัฒนธรรมของบรรพบุรุษ...อนุรักษ์และสืบสานเอาไว้เพื่อส่งทอดต่อไปยังผู้คนรุ่นลูกรุ่นหลาน ให้สิ่งอันทรงค่าสูงส่งเช่นนี้อยู่คู่แผ่นดินของเราตลอดไป...’

ข้อเขียนนั้นยาวประมาณสี่หน้ากระดาษ เจนจारीพลิกย้อนเพื่ออ่านทบทวนตั้งแต่ต้น ทว่าที่หน้าแรกของหนังสือเล่มนั้นนั่นเอง ซองยาวสีขาวของหนึ่งก็ปรากฏแก่สายตา

วินาทีนั้นก็เหมือนกับสภาวะจิตใจของเธอถูกปลุกให้ฟื้นคืนจากความฝันเลื่อนเปื้อนในยามหลับไหล...ภาพแห่ง ‘อดีต’ ของ

เจนจาร์จางหายไป จิตใจที่ตื่นระทึกพลุ่งพล่านสับสนกลับแกร่ง
กระด้างมั่นคงดังเดิม เมื่อกลับคืนสู่ปัจจุบัน

ใต้แสงไฟโคม เธอค่อยเคาะขอบซอง เปิดมันออกอย่าง
ระมัดระวังมิให้มีรอยย่นแม้แต่หน่อย...ข้อความในกระดาษยาวสีขาว
ที่เธอคล้อยออกอ่านเป็นลายมือของศิริน!

ตรงหัวกระดาษระบุวันที่วันหนึ่งเมื่อต้นปีที่แล้ว... ‘ข้าพเจ้า
เขียนขึ้นด้วยลายมือของตัวเองในยามที่มีสุขภาพจิตและร่างกาย
แข็งแรงสมบูรณ์ ไม่อยู่ในภาวะพั่นเพื่อน หรือถูกบีบบังคับจาก
ผู้ใดหรือสถานการณ์ใดๆทั้งสิ้น...’

...ที่แท้ มันก็คือพินัยกรรมของศิรินนั่นเอง! หัวใจของเธอ
เต็มตื่น ทั้งปิติซาบซึ้งและโศกเศร้าเมื่อไล่สายตาไปยังรายละเอียด
แต่ละข้อ...เธอจะเป็นผู้จัดการทุกสิ่งทุกอย่างเมื่อเขาล่วงลับ
ทรัพย์สินทั้งหมดจะตกเป็นของเธอและจาร์วีร์ หากเขาก็ไม่เคย
ลืมอริน หุ่นบางส่วนในกิจการ เงินสดก้อนใหญ่ บ้านหลังเล็ก
ติดรั้ว ‘เรือนศิรา’ ในเนื้อที่สองร้อยตารางวาถูกระบุให้เป็นกรรมสิทธิ์
ของลูกชายของเธอ

ศิรินไม่เคยนึกถึงเรื่องรักลูกของเธออย่างจริงจัง ทั้งๆที่
ฝ่ายนั้นไม่มีเลือดของเธออยู่ในตัวสักหยด!

อย่างเงียบเขียบ สายตาของเจนจาร์จาร์ค่อยๆอ่านรายละเอียด
แต่ละข้อ คำสั่งของศิรินรอบคอบระมัดระวังและเห็นได้ชัดว่า
ผ่านการขบคิดไตร่ตรองมาอย่างถี่ถ้วนลึกซึ้ง

จู่ๆจิตใจที่ปิติตื่นตันของเธอก็กลับเย็นกระด้างแข็งขึงกว่า
ก่อนhin เมื่อนามนามหนึ่งปรากฏชัดขึ้นในม่านตา

...นาม ‘พิมลพัทธ์ ชวาลวัฒน์’!...

‘...พิพิธภัณฑสถานตัว “เรือนศิรา” ซึ่งปลูกสร้างอยู่บนที่ดินสิบสี่ไร่ โฉนดเลขที่...และศิลปวัตถุทั้งหมดที่ขึ้นทะเบียนไว้ นั้นข้าพเจ้าขอมอบให้เป็นสิทธิขาดของนางสาวพิมลพัทธ์ ขวาลวัฒน์ เนื่องจากการดาของเธอผู้นี้คือผู้บุกเบิกก่อตั้งมันขึ้นมา ด้วยแรงกาย แรงใจ และกำลังเงิน ซึ่งถึงแม้ว่าขณะนั้นมารดาของเธอผู้นี้จะอยู่ในฐานะภรรยาของข้าพเจ้า หากเธอก็ใช้เงินส่วนตัวของเธอไปกับมันมิใช่น้อย...’ ตาของเจนจาร์พราจันแทบมีดตบเมื่อหัวใจเต้นรัว...เง้าร่อน

‘เพื่อแทนคำขอโทษแต่ดวงวิญญาณของมารดาผู้ล่วงลับไปแล้วของเธอ และเพื่อให้ “เรือนศิรา” เป็นที่ระลึก เป็นตัวแทนของความรักอย่างลึกซึ้ง แทนความระลึกถึงแทบทุกลมหายใจเข้าออกที่ข้าพเจ้ามีต่อนางสาวพิมลพัทธ์ ขวาลวัฒน์...’

...ที่แท้คุณก็ไม่เคยลืม...ไม่เคยลืมเด็กคนนั้นเลยนะคุณริน ความเชื่อมั่นของคุณช่างปักหลักแน่นอย่างไม่มีวันคลายคลอนว่าเด็กคนนั้นคือลูกสาวคนแรกของคุณ เชื่อ ทั้งๆที่มันใช้ชื่อและนามสกุลของชายอื่น!

‘...เมื่อ “เรือนศิรา” ตกเป็นสิทธิขาดของเธอแล้ว เธอจะตัดสินใจอย่างไรต่อไปก็ขึ้นอยู่กับเธอคนเดียว จะเก็บรักษาไว้ จะขาย หรือหากจะจัดมูลนิธิขึ้นมาดูแลตามความตั้งใจเดิมของมารดาของเธอ ข้าพเจ้าก็ขอมอบเงินทุนประเดิมเพื่อจดทะเบียนจัดตั้งเป็นจำนวนห้าล้านบาท โดยให้ตัดจากบัญชีส่วนตัวของข้าพเจ้าหมายเลข...’

เจนจาร์ร่อนไปทั้งตัวจนกระทั่งรู้สึกราวกับว่ามีไอผะผ่าวพุ่งขึ้นบนศีรษะ ขณะที่ทั้งมือและเท้าของเธอเย็นเฉียบ

...ทุนประเดิมห้าล้านบาทเพื่อดูแล ‘เรือนศิรา’!...ทว่านั่นไม่ใช่เงินจำนวนมากมายนักหรอกหากเทียบกับสิ่งที่ต้องสูญเสียไป...

...เรือนไม้สักทองทรงไทยล้านนาหลังใหญ่...สวยสมบูรณ์ด้วยรูปทรงและประวัติความเป็นมาอันยาวนาน แวดล้อมด้วยสวนไม้ไทย สวนสมุนไพร และสวนบัว จัดแต่งและออกแบบด้วยนักจัดสวนฝีมือเยี่ยม ทั้งยังที่ดินสิบสี่ไร่เกือบใจกลางเมือง!

ทว่าสิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือศิลปวัตถุที่ขึ้นทะเบียนไว้นับร้อยๆ ชิ้น...เงินจरीไม่เชี่ยวชาญในเชิงประเมินค่าและตรวจสอบนักหรอก เธอไม่ใช่คนในวงการซื้อขายและแลกเปลี่ยนโบราณวัตถุ หากก็มีอยู่ครั้งหนึ่งที่มีผู้คนในวงการพาแขกมาเยี่ยมชม เขาชี้ให้ดูฉากไม้สลักแบบจีนบานหนึ่งก่อนแล้วว่า

‘ผมเพิ่งได้มาจากหนึ่ง เล็กกว่านี้นิดหน่อย...เสียเงินไปสองล้านห้า แต่ก็ต้องเสียเวลาเวียนไปเวียนมาอันยาวนานขอซื้อเขาอยู่หลายเดือน...’

...แล้วนอกจากนั้นล่ะ...เธอเชื่อมั่นว่ามันจะต้องมีมูลค่ารวมกันหลายร้อยล้านบาท และอาจมากกว่านี้อีกหากไปซื้อขายกันในต่างประเทศ...ก็ที่นี่มีตั้งแต่เครื่องประดับสำริดที่ขุดพบพร้อมๆ กับโครงกระดูกในยุคก่อนประวัติศาสตร์ จนกระทั่งถึงเครื่องแก้วเจียรไน ภาชนะกระเบื้องเคลือบ และประติมากรรมหินอ่อนที่คุณทวดของศิรินสั่งเข้ามาจากยุโรปเมื่อศตวรรษที่แล้ว

แล้วยังพระพุทธรูปสมัยต่างๆ กับรูปปั้นเทพเจ้าของฮินดูอีกเต็มห้อง!...นี่ศิรินใช้ของสูงค่าขนาดนี้ ใช้เงินจำนวนมากมหาศาลขนาดนี้เชียหรือ...ใช่ เพื่อซื้อความรักความคิดถึง จำเป็นค่า

ชดเชยที่มีได้รับผิดชอบเลี้ยงดู ‘ลูกสาว’ ของเขา

‘...หากข้าพเจ้าและเจนจาร์กรรยาถึงแก่กรรม ขอให้นางสาวพิมลพัทธ์ ขวาลวัฒน์ และบุตรบุญธรรมของข้าพเจ้า นายอริน ศุขิระ เป็นผู้จัดการมรดก และดูแลเด็กหญิงจาร์วีร์ ศุขิระ ร่วมกัน...’

นี่คุณทู่จนหมดตัว เดิมพันจนหมดหน้าตักเพื่อซื้อ ‘ใจ’ เด็กคนนั้น!...เจนจาร์ครุ่นคิดอย่างแค้นเคือง

...คุณคิดผิดแล้วละคุณริน เด็กคนนั้นนะหรือจะซาบซึ้งประทับใจกับความตั้งใจของคุณ เผลอๆมันอาจหัวเราะเยาะเอาเสียด้วยซ้ำ หรืออย่างดีก็อาจเมินมองอย่างไม่แยแส...

คุณรินคงลืมไปแล้วว่าพิมลพัทธ์เติบโตขึ้นมาภายใต้การปกครองของใคร...ผู้ชายคนที่ลูกสาวของคุณเรียกว่า ‘พ่อ’ นั้นเป็นบุคคลที่ทุกคนรับรู้กันทั่วว่าโหดหินไร้น้ำใจ ยิ่งกับคนที่เขาไม่เคยมีความนับถือศรัทธา ไม่เคยมีความรักใคร่ผูกพัน...เขายังไม่เคยคิดยังมีมือไว้ไม่ตรี!

เด็กคนนั้นก็คงจะถอดแบบถอดความคิด เหมือนกับคนที่ใกล้ชิดแถมมากที่สุด คนที่รักและเลี้ยงดูแถมตลอดชีวิต...การ ‘ให้’ ของคุณครั้งนี้จะสูญเปล่า และลูกสาวของฉันทันทีจะต้องเสียสิ่งที่ควรจะเป็นของแกไปอย่างที่ไม่ควรเสีย...

เจนจาร์มองเห็นเหตุการณ์กำลังจะหมุนซ้ำรอยเดิม...ลูกสาวของผู้หญิงคนนั้นจะได้ลอยเลื่อนลงมาจนกวายเอา ‘เรือนทิดรา’ ไว้ในครอบครอง ด้วยเหตุผลง่ายๆ ตื่นๆ เพียงเพราะว่ามารดาของเธอเป็นผู้ก่อตั้งบุกเบิก ด้วยเหตุผลเพียงเพราะว่าศิรินต้องการชดใช้ให้เธอ

นี่มันแทบจะไม่ต่างจากการที่ผู้หญิงคนนั้นก้าวเข้ามา
ครอบครองศิรินไว้อย่างง่ายดายเป็นเวลาถึงหกปี ด้วยเหตุผลของ
ความเหมาะสมคู่ควร ด้วยเหตุผลที่มารดาของศิรินระบุง่าย ๆ
สั้น ๆ ว่า ผู้หญิงคนนั้น ‘ดี’ พอสำหรับลูกชายของท่าน

เธอจะไม่มีวันยินยอมให้สิ่งที่ควรจะเป็นของจารีวิรุหลุดลอย
ไปจากมือ เจนจารีวางหนังสือเล่มใหญ่หนาหนักนั้นลงบนโต๊ะ
จ้องมองกระดาษสีขาวแผ่นยาวซึ่งวางคั่นทำสายตาดูด้วยอารมณ์
และความคิดอันพลุ่งพล่านสับสน

เธอจะอย่างไรดีกับการสั่งเสียอันยืดเยื้อและชัดเจน
เช่นนี้...ฉีกทำลาย? ดัดแปลงแก้ไข?

คำถามในใจของเจนจารีถูกปฏิเสธด้วยข้อความในย่อหน้า
สุดท้ายก่อนลายเซ็นของศิรินและพยานอีกสองคนของเขา

‘...ข้อความทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าเขียนขึ้นรวมทั้งสิ้นสามฉบับ
มีใจความตรงกัน ฉบับหนึ่งถูกเก็บรักษาไว้ในตู้นิรภัยที่ธนาคาร...
อีกฉบับหนึ่งทนายประจำครอบครัวเป็นผู้เก็บรักษาไว้...’

ยิ่งเร้าร้อนและคั่งแค้น เจนจารีรู้ดีว่า เฉพาะเรื่องนี้เธอ
ไม่มีวันสามารถเปลี่ยนใจศิรินได้

เธอคิดลึกและรอบคอบลงไปกว่านั้น...พินัยกรรมฉบับนี้
ศิรินทำขึ้นเพื่อกันเอาไว้ก่อนเท่านั้นเอง ทำขึ้นเพื่อให้แน่ใจว่า
‘เรือนศิรา’ จะต้องเป็นของพิมลพัทธ์เพียงคนเดียวเท่านั้น...เพื่อให้
เด็กคนนั้นได้รับรู้ถึงความรักความรู้สึกสำนึกผิดที่ศิรินมีตลอดมา...

เจนจารีรู้จักสามีมองตนดีพอที่จะแน่ใจว่า เขากำลังจะ
เตรียมการยก ‘เรือนศิรา’ ให้เป็นสิทธิของพิมลพัทธ์ในอนาคต
อันใกล้...อาจเป็นของขวัญวันเกิดในวันที่เด็กคนนั้นอายุครบ

ยี่สิบปี นั่นก็คืออีกประมาณสองปีข้างหน้า หรือเขาอาจจะ
ประวิงเวลาให้เด็กคนนั้นเป็นผู้ใหญ่อีกสักหน่อย...วันจบการศึกษา?
วันที่ครบเบญจเพส?

...นั่นหมายความว่าเธอมีเวลาเหลือไม่มากนักเลย...เจนจรีต้อง
ตัดสินใจทำอะไรสักอย่างเพื่อยึด ‘เรือนศิรา’ ไว้...เธอไม่ได้รักมัน
อย่างที่ผู้หญิงคนนั้นรัก หากรู้ ‘ราคา’ ของมันมากกว่าที่ผู้หญิง
คนนั้นรู้มากนัก!...หญิงสาวค่อยพับกระดาษแผ่นยาวสอดเข้าซอง
ปิดไว้ในลักษณะเดิม แล้ววางไว้ในที่ที่พบมันเข้าโดยบังเอิญ...
หน้าแรกของหนังสือเล่มใหญ่ซึ่งอยู่ในตู้ล่างสุดของโต๊ะเขียนหนังสือ

ขณะนั้นเองเธอก็ขบคิดใคร่ครวญ...ไม่มีหนทางใดเหลืออยู่
อีกแล้ว นอกจากการพยายามยักย้ายถ่ายเทข่าวของทุกชั้นใน
‘เรือนศิรา’ ให้เปลี่ยนแปรเป็นเงินสด หมุนเวียนเข้าบัญชีส่วนตัว
ของเธอ...บัญชีที่จะตกทอดเป็นของอรินกับจารวีโดยเฉพาะและ
อย่างชอบธรรม!

...ต้องแนบเนียน ต้องไม่มีใครรู้เห็นระแคะระคาย...ทว่า
คุณพระ! นี่มันไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่ใช่เรื่องที่เธอจะทำคนเดียวได้!

ใครหนอที่จะไว้วางใจได้อย่างปราศจากข้อแม้ ใครหนอที่
จะเป็นที่พึ่งพาของเธอได้...อริน ลูกชายคนเดียวคือคนที่เธอควร
จะไว้วางใจได้มากที่สุด หากเขาจะเห็นด้วยกับการกระทำของเธอ
ละหรือ...

เจนจรีขบคิดใคร่ครวญตลอดทั้งคืน...หลับตาและผ่อน
ลมหายใจเป็นจังหวะ จนกระทั่งศิรินผู้กลับถึงบ้านในเวลาใกล้
หนึ่งนาฬิกาของวันใหม่ก็ไม่ฉุกคิดสงสัยเลยว่า มีพายุร้ายกระพือ
โหมอยู่ภายในเปลือกตาปิดสนิท ภายใต้สภาพการนอนตะแคง

ขดตัวอย่างบรมสุขของผู้หญิงคนที่เขาหลงรักมานานกว่าครึ่งชีวิต
...รักจนลืมสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง...

เวลาแปดโมงครึ่งที่เรือนศิรา
เป็นเวลาของการเริ่มวันอันสดใส...แสงแดดสดแจ่มนั้น
ไม่ดูจัดจ้านเลย เพราะมีแนวไม้สีเขียวสดใสที่บดบังแวดล้อม
อยู่รอบตัว เครื่องมาศคิดเมื่อหมูนพวงมาล้อย่างกระฉับ-
กระเฉงพารถผ่านป้อมยาม

ที่นี่จะเปิดให้เข้าชมเวลาเก้าโมงครึ่ง เพราะฉะนั้นเธอจึง
มีเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ สำหรับการตรวจดูความเรียบร้อย
รอบๆ เรือน...จัดแต่งแจกันด้วยไม้ดอกและจัดวางของที่ระลึกเข้า
ตู้โชว์ริมหน้าต่างเรือน ยิ่งวันนี้ไม่มีรถตู้หรือรถบัสมาจอดรอก็ยิ่งดู
เหมือนปลอดโปร่ง...บางครั้งเธอต้องจัดการถ่วงเวลานักท่องเที่ยว
ด้วยการ‘ต้อน’เข้าห้องอาหาร เสิร์ฟน้ำชากาแฟเพื่อรอเวลาเปิด
เรือนตามที่กำหนดไว้

หากเมื่อเสี้ยวพันทุมบึงของไม้พุ่ม เธอก็แทบสะดุ้งขึ้น
สุดตัวเมื่อมองลึกเข้าไปในที่จอดรถของเจ้าหน้าที่แล้วพบรถยนต์
คันงามสีเทาบรอนซ์ของ‘นาย’จอดอยู่แล้ว...ทั้งตกใจและร้อนใจ
เครื่องมือมาศรีบจอดรถ จรดปลายเท้าเข้าห้องทำงานซึ่งเป็นส่วน
พิเศษกันต่อจากตัวเรือนหลังเดิม กระซิบถามผู้ช่วยที่นั่งหน้าจิด
อยู่หน้าห้องว่า

“ใครมา จันทร คุณรินหรือคุณผู้หญิง”

“คุณผู้หญิง...ท่าทางจะอารมณ์ไม่ค่อยดีนักหрок รีบเข้า
ไปเถอะ ท่านกำลังรอ” อีกฝ่ายกระซิบตอบ ดูเหมือนจะโล่งใจ

ขึ้นหน่อยที่มีเธอมาช่วยแบ่งเบา

ถ้าเป็นคุณรินผู้สนใจดีเธอคงสบายใจกว่านี้มาก...แต่นี่คือคุณผู้หญิงผู้เข้มงวดเสมอ หญิงสาวจึงต้องสวดลมหายใจยาวก่อนเคาะประตูแล้วเยียมหน้าเข้าไป

“มาแล้วหรือ เร็วหน่อย...เอาบัญชีพวกนี้ไปถ่ายเอกสารแล้วเข้าแฟ้มไว้ให้ฉัน” ปีกกระดาษพิมพ์จากเครื่องคอมพิวเตอร์ถูกผลักส่งตรงมา...มันคือบัญชีรายรับรายจ่ายสองเดือนหลังนี้

“เสร็จแล้วไปตรวจสต็อกของที่ระลึกให้ฉันอีกครั้ง...ยอดหนังสือของเราและยอดหนังสือที่ศิลปินเอามาฝากขายด้วยนะ แล้วรออยู่น้าห้อง อย่าให้ใครเข้ามาทวน ถ้าฉันไม่ได้เรียกก็ไม่ต้องเข้ามาอีก”

...แค่นั้นหรือ...เธอมาศคิตอย่างงงๆ เพราะบัญชีรับจ่ายกับสต็อกของที่ระลึกในร้าน ทำให้ ‘คุณผู้หญิง’ ต้องมาที่นี้ตั้งแต่เช้าตรู่...หากเธอก็ไม่สามารถซักถามหรือสังเกตสิ่งใดต่อไปได้ ได้แต่รับคำสั่งๆ แล้วถอยออกจากห้องไป

เมื่อการจัดเจ้าหน้าที่สองคนของ ‘เรือนศิรา’ ไปได้แล้ว เจนจารีก็หมุนเก้าอี้กลับมาจ้องคอมพิวเตอร์...เธอมาศและจันทร์เก็บบันทึกทุกอย่างได้อย่างละเอียดถี่ถ้วนน่าชมเชย

ข่าวของทุกชิ้นที่ขึ้นทะเบียนไว้มีรายละเอียดครบครัน...ขนาด น้ำหนัก แนวทางของศิลปกรรม...แทบทุกชิ้นระบุยุคสมัยเป็นปีคริสต์ศักราชเอาไว้ชัดเจน นอกจากนั้นทุกชิ้นก็ระบุที่มา หากเป็นของตกทอดก็บอกเอาไว้เท่าที่สืบสาวไปถึง หากเป็นของที่ผู้หญิงคนนั้นซื้อหามาเพิ่มเติม ก็ระบุชื่อที่อยู่ผู้ขายและหมายเลขใบเสร็จรับเงินพร้อมสรรพ

ข้อมูลสุดท้ายที่เธอเพิ่งเรียกขึ้นมาดูคือราคาการประมูลงาน ศิลปกรรมและโบราณวัตถุที่สถาบันซอธบีส์และคริสตีส์ในนิวยอร์ก กับลอนดอนครั้งล่าสุด...แม้จะไม่มีงานที่เหมือนกับที่ ‘เรือนศิริ’ มีอยู่ หากลักษณะและยุคสมัยที่ใกล้เคียงของหลายๆ ชิ้นทำให้เธอ พอเดาราคาคร่าวๆ ของมันได้...อาศัยข้อมูลนี้ เธอคงจะสามารถ กำหนดราคา ‘ปล่อย’ ได้ไม่ยาก

เจนจาร์รีสอดแผ่นบันทึกข้อมูลแผ่นใหม่เข้าเครื่อง...กดปุ่ม เรียกรายละเอียดศิลปวัตถุและโบราณวัตถุทุกชิ้นในเรือนศิริฯ เรียกราคาประมูลครั้งล่าสุดที่เธอเพิ่งเรียกขึ้นมาดูอีกครั้ง แล้วกดปุ่ม คำสั่งเก็บข้อมูลเหล่านั้นลงในแผ่นเก็บข้อมูลแผ่นใหม่ที่เพิ่งสอด เข้าไป

...ระหว่างรอให้เครื่องทำงาน เจนจาร์รีก็ยกหูโทรศัพท์แล้ว กดหมายเลขที่จำได้ขึ้นใจ หากมีข้อเสนอที่เหมาะสม คำร้องขอ ให้ความช่วยเหลือของเธอคงไม่ได้รับการปฏิเสธ!

